

Po Frankovski poti v Rim

V srednjem veku, do odkritja relikvij sv. Jakoba v Composteli in do arabske zasedbe Jeruzalema, je bilo romanja na grob prvih dveh apostolov v Rim in naprej do Brindisija (in z ladjo do Jeruzalema) zelo priljubljeno. V Rim so se tako valile trume romarjev predvsem med IX. in XII. stol., ob romarskih poteh, predvsem v večjih mestih, so zrastle mogočne katedrale, v bolj odmaknjenih krajih pa *pieve*, preproste romanske cerkvice. Še zlasti priljubljena je bila *Frankovska romarska pot (via Francigena)*, ki je vodila od *Canterburyja* (oziroma od Londona) čez mogočen *prelaz Veliki sv. Bernard* (2469 m) na meji med Švico in Italijo do Rima, podrobno pa je 81-dnevno romanje, v smeri proti domu, opisal canterburyjski nadškof *Sigeric Resni*.

Po zavzetju Jeruzalema romanje v Rim ni bilo tako priljubljeno, zelo veliko romarjev je prihajalo le v *Svetih letih* (prvega je leta 1300 proglasil papež Bonifacij VIII.), ko so si romarji z vstopom v baziliko skozi *Sveta vrata* oprali (in ob izdatni donaciji, seveda) vseh grehov, in kasneje, že v času močne protireformacije sredi XVI. stol., ko je *sv. Filip Neri* (ustanovitelj družbe oratorijancev, ki so gojili posebno zvrst glasbe – *oratorij*), obudil staro romarsko pot do *sedmih glavnih rimskih bazilik*. Frankovsko pot ponovno »oživljajo« šele od druge polovice prejšnjega stoletja, predvsem Bratovščina sv. Jakoba iz Compostele (*Confraternita di San Jacopo di Compostella*) – po letu 2001 tudi *združenje italijanskih občin ob Frankovski poti* –, pospešeno pa so se jo lotili v letih pred svetim letom 2000. Danes je že lepo označena, romarjev pa na srečo še ni tako zelo veliko, saj se s *prenočitvenimi zmogljivostmi za romarje* ob poti še ne morejo prav posebej pohvaliti.

Celotno traso, od Londona in vse do Brindisija, smo prekolesarili med leti 2010 in 2012 (del poti, *od prelaza Veliki Bernard do Rima*, je

že popisana, drugi dve reportaži (London–Veliki sv. Bernard in Rim–Brindisi) pa sta še v pripravi), počasi pa se spodobi, da jo vsaj del, tudi prepešamo. V dvanajstih (začetek v San Gimignano, 320 km), enajstih (Monteriggioni (293 km) ali Colle di Val d'Elsa (305 km)) ali desetih (Siena (270 km)) dneh bomo *premagali zadnje kilometre pred večnim mestom*, med potjo pa si ogledali zanimive kraje v Toskani in Laciju in čudovito naravo, od tipične toskanske s cipresami, do tipične lacijske (oziroma rimske) s pinjami na vrhu gričev. Da o izvrstni hrani in vinu ob poti niti ne govorim.

Najdaljša (predlagana) etapa premore 36 km poti, najkrajša le 17 km, etape pa si sledijo takole (z začetkom poti): San Gimignano (27,4 km), Monteriggioni (20,6 km), Siena (28,4 km), Ponte d'Arbia (26,0 km), San Quirico (32,2 km), Radicofani (31,9 km), Acquapendente (22,1 km), Bolsena (35,6 km), Viterbo (31,5 km), Sutri (23,4 km), Campagnano Romano (24,4 km) in La Storta (17,2 km). Opisi posamezni mest so v *reportaži*.

Po Frankovski poti je alternativa predlaganemu kolesarskemu raziskovanju *Banata treh držav*, se pravi, da bi šli na potep nekako v istem terminu (drugi in tretji teden junija).